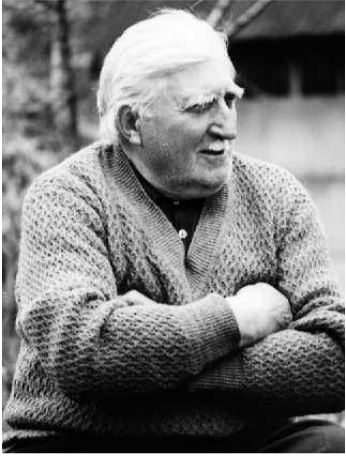

Ion Gavrilă Ogoranu, cavalerul demnității românești

În 1 mai 2006, Ion Gavrilă Ogoranu a trecut în lumea celor veșnice. La numai o săptămână mai târziu ar fi trebuit să participe la o ceremonie pe care o organizasem împreună cu câțiva prieteni, sub egida Asociației „15 Noiembrie 1987”. La acest eveniment a ținut să participe și luptătorul anticomunist Vladimir Bukovski, care dorea să-i aducă omagiul său celui care, împreună cu camarazii săi de luptă, a constituit adevărata armată română, opunând rezistență ocupantului sovietic și cozilor sale de topor. Bădia Ogoranu a luptat pentru ca urmașilor săi să nu le fie rușine să se numească români. Așa cum spunea turiștilor, pe care i-a întâlnit la Cabana Bâlea, mai exista un colț din Regatul României – Munții Făgăraș – care nu-și plecase capul în fața comu-

niștilor, păstrându-și libertatea.

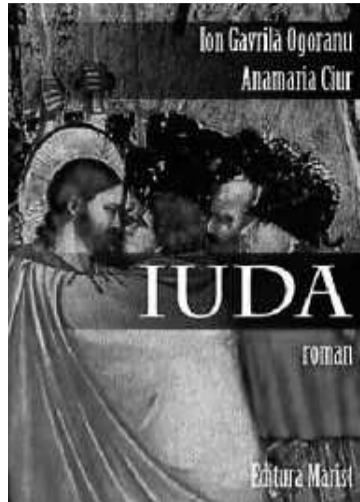
Îl propusesem cu ceva timp în urmă, împreună cu personalități reprezentative ale deținuților politic, pe Ion Gavrilă Ogoranu în fruntea viitoarei Comisii Prezidențiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, în locul trușului fiu al Kominternului, Vladimir Tismăneanu. Nu am reușit, din păcate, iar Tismăneanu și ai lui au falsificat adevărul istoric în privința ocupației comuniste, denaturând în mod grav adevărurile fundamentale despre rezistența creștină a preoților, ierarhilor și mirenilor, a celor din închisori, a țaranilor, a muncitorilor din Brașov, a jertfei luptătorilor din munți. Adică, a capitalului de demnitate românească, cum spunea Ion Gavrilă Ogoranu.

Pentru a spulbera toate invectivele și calomniile comuniste, trebuie reamintită declarația lui Ion Gavrilă Ogoranu, care spunea că „în lupta noastră nu există nicio acțiune, nicio faptă, nicio vorbă care să nu se poată încadra în legile onoarei și în morala creștină.” Acțiunile lor au fost însuflețite de dragostea creștină, conform crezului că „exiști în măsura în care iubești și te înalți în măsura în care te jertfești pentru această iubire”.

Dumnezeu să-l odihnească în pace! (Florian PALAS)

Iuda, un nou roman postum al lui Ion Gavrilă Ogoranu

Editura Marist a lansat, la Târgul de carte Alba Transilvana, o mărturie creștină tulburătoare: „Iuda”, ultimul roman al regretatului luptător anticomunist Ion Gavrilă Ogoranu, refăcut împreună cu Anamaria Ciur din note găsite în Arhivele Securității. Lucrarea, care transpune martiriul Mântuitorului în România, a fost scrisă în munți, în postul Paștelui anului 1954, dar manuscrisul a căzut în mâinile Securității, povestește Bădia Ogoranu. Pe când studia, după '90, dosarul grupului de

rezistență anticomunistă din Munții Făgăraș, a găsit o parte din filele manuscrisului fotografiate de Securitate, dar fără final, acesta fiind împărțit nepoatei sale, Anamaria Ciur. „Pe patul spitalului, cu o săptămână înainte de plecarea sa în veșnicie, m-a strâns la piept cum nu mă mai strânsese până atunci și plângând mi-a spus: Draga tatii, ție-ți rămâne să termini *Iuda*. Dumnezeu să te ajute”, mărturisește aceasta. (Victor RONCEA)

Prezicerile Părintelui Arsenie Boca

„Vasile, americanii pe care stiu că-i aștepti nu vor veni! Pe noi, singuri, ne așteaptă o luptă grea și lungă. Cei buni și drepti vor da jertfă mare de viață și sânge, cei slabi, rândurile dușmanilor noștri atât de mult încât vor crede că sunt numai ei, atotputernici și atoateștiutori. Asta va fi burta lor moale și-i va duce la pieire când va veni din Răsărit un om cu stea în frunte. Dar va fi peste mulți ani, peste foarte mulți ani și nouă Dumnezeu nu ne va hărăzi să vedem acele vremi. Tu nu vei putea vedea americanii care atunci vor veni! Mie nu-mi va fi dat să văd, după sărbătoarea deșartă a victoriei, câți dintre cei

drepti au mai rămas! Căci, vezi tu Vasile, după această victorie, puțini din cei drepti vor mai fi în picioare și la sărbătoare, peste tot, vor fi năimiții și abia atunci va începe o nouă luptă, poate mai ușoară, căci fără jertfă de sânge va fi, dar la fel de lungă ca și cea pe care am început-o noi acum! Dumnezeu să mă ierte, părinte, dar eu nu mai înțeleg nimic. După ce-om răzbi peste zeci de ani, câștigul să fie tot al năimiților? Păi atunci, pentru ce mai luptăm noi azi? Păi vezi, asta-i Vasile, voi cei drepti și buni trebuie să luptați ca nepoții, strănepoții și copiii voștri să fie Oameni, cu capul sus printre drepti, atunci când ne vom

întreba câți sunt dintre ai noștri și câți dintre năimiți, la victoria de care ți-am vorbit!”

(*mărturia lui Vasile Șerbu în cartea „Viața lui ca un roman”, aflată în curs de apariție, preluată din Monitorul de Făgăraș*)

Să luăm aminte

CREDINȚA LUI EMINESCU

Cine citește critică și istorie literară eminesciană rămâne surprins de cel puțin două tendințe, explicabile, la urma urmei, fiecare în felul ei, ori prin neînțelegerea locului special pe care îl are preocuparea pentru cele ale credinței în opera lui Eminescu, ori prin supralicitarea unor aspecte în dauna altora. Este totuși o distanță prea mare între a-l crede pe Eminescu ateu și a-l propune pentru... trecerea în rândul sfinților (este și o asemenea opinie, să nu-i zicem altcumva).

Tudor Vianu (*Poezia lui Eminescu*, 1930, cap. *Lucașfăru*), ponderat sau poate doar prudent (în epocă se înregistrează o carte care îl contrazice categoric), afirmă: „Poate că dacă elanul către Dumnezeu ar fi devenit disciplina ființei sale, o ultimă căldură binefăcătoare ar fi transformat pesimismul său în speranță și gândul către imobilitatea lumii în năzuința către perfecțiunea ei”, însă, așa cum stau lucrurile, „sub valurile sensibilității sale, uneori vulcanice, alteori molcome și dulci, simțim adâncul unei mari răceli”. Criticul vorbise despre „structura tripartită a lumii”, vizibilă în *Lucașfăru* (om, stea, Dumnezeu), dar, în loc să adâncească ideea pe linia unei apropieri de viziunea creștină asupra existenței, rămâne la moda vremii de

a explica totul prin filosofia lui Schopenhauer. Obnubilând ceea ce ar fi izvor creștin la Eminescu, Vianu creionează un portret interior al poetului din care elimină tocmai substanța care deschide orizonturile metafizice.

Pentru Pompiliu Constantinescu, altfel un critic sagace, M. Eminescu este, nici mai mult nici mai puțin, „poet păgân” (V. Conferința la Radio București *Eminescu – poet păgân*, din 14 oct. 1945, reluată apoi în diferite volume), dar „un poet al pământului nostru, legat de matca tradiției prin atâtea fire”; nu este un poet creștin, ortodox, „totuși este al nostru, este cel mai cuprinzător geniu individual de geniu colectiv, fără să fie mistic creștin sau ortodox tematic”; ba, mai mult, „nu poate fi creștin, ci păgân, fiindcă nu cunoaște nici un păcat, care este o frână în scrutarea Existenței” (!)

Citind asemenea afirmații, e greu să credem, de nu i-am cunoaște activitatea, că autorul nu se joacă de-a critica, punând de-a valma supoziții și sentințe, concluzii pripite și afirmații care se bat cap în cap, când nu sunt de-a dreptul aberante.

Ioana Em. Petrescu, unul din cei mai prestigioși eminescologi din ultimele decenii ale secolului trecut (*Eminescu -*

poet tragic, 1994), vede în Eminescu un *ateu* și, comentând, între altele, postuma *Demonism*, crede că poetul prezintă „o lume în care umanitatea, jucărie a *răutății divine* (s.n.-O.M.), oferă zeului plictisit spectacolul comic al ambițiilor ei neputincioase”, ființele demonice ar fi „corespondentul uman al *răutății divine* (...) care au înțeles că puterea e condiționată de nedreptate și că părgăhia e răul...”

Îl recunoaștem cu greu pe Eminescu „al nostru” în aceste oglinzi de lectură. Este de necrezut că poetul care scrie *Rugăciune*, *Colinde, colinde, Răsai asupra mea...* ș.a. poate fi *ateu, păgân, rece* față de Dumnezeu. „Este Eminescu un necredincios?”, se întreabă Nichifor Crainic (*Mihai Eminescu, în Spiritualitatea poeziei românești*, Muzeul Literaturii Române, Buc., 1998, p. 60). Și răspunsul vine de îndată: „Dacă zig-zagurile sale filozofice și etice ne-ar îmbia să admitem această grozăvie, privescarea sufletului său absorbit în cea mai fierbinte rugăciune ne umple de un sfânt fior și ne determină să-i recunoaștem înălțimea spirituală. Cine se roagă să fie credincios nu poate fi un necredincios (trimiter la poezia *Răsai asupra mea...*, n.n.-O.M.) Cine și-a pierdut credința și speranța, dar le cerșește înapoi

ca daruri de la Dumnezeu, nu poate fi necredincios. Când Eminescu se spovedește în rugăciune spunând: *Eu nu mai cred nimic și n-am tărie*, e ca și cum ar repeta în alți termeni cuvântul din Evanghelie: *Cred, Doamne, ajută necredinței mele...*”

Dar în fața unor construcții critice mai mult sau mai puțin subtile, mai mult sau mai puțin convingătoare, rămâne mărturia peremptorie a operei, în oricare latură am deschide-o, fie poezie, fie proză, fie jurnalistică. Iată un răspuns celor care, în vremurile de acum, contestă credința noastră și formele prin care ea se manifestă: „... cine nu ne lasă să fim ceea ce suntem a rupt-o cu conștiința noastră națională și cu simpatiile noastre intime, oricât de bune ar fi relațiile lui internaționale cu statul nostru...” (Mihai Eminescu – *Ortodoxia*, 2003, p. 124); Biserica noastră este „păstrătoarea elementului latin de lângă Dunăre”, așadar „Cine-o combate pe ea și ritualele ei poate fi cosmopolit, socialist, nihilist, republican universal și orice i-o veni în minte, dar numai *român* (s. a. – M. E.) nu e”; „Noi, popor latin de confesie ortodoxă, suntem în realitate elementul menit a încheia lanțul dintre Apus și Răsărit...” (va urma)

Pr. Prof. univ. dr. Ovidiu MOCEANU